

Seisoalla ja istualla rinnakkaismuotoineen.

Olo seisovassa ja istuvassa asennossa voidaan suomessa ilmaista deverbaalisilla, ulkoista paikallissijaa vaativilla adverbeilla. Näihin muotoihin liittyy tavallisesti vielä poss.-suffiksi (seisoallani : seisoaltasi : seisoallensa jne.). Murteittain esiintyy kuitenkin huomattavia eroja, mikä osittain johtuu eri suuntiin käyneestä äänteellisestä kehityksestä, osittain taas näyttää olevan morfologista laatua. Joissakin tapauksissa toisiinsa rinnastettavat muodot, esim. *seisoalla* ja *istualla*, ryhmittyvät alueellisestikin suunnilleen samalla tavalla, toisinaan on sen sijaan suuriakin eroja todettavissa, kuten esim. *seisalla* ja *istalla* muotojen kohdalla. Seuraavassa on tarkoituksena esitellä eri tyypit ja selvittää niiden nykyinen levinneisyys murteissamme sekä myös muissa itämerensuomal. kielissä, mikäli jotakin muotoa voidaan niin pitkälle seurata.¹

1. *seisoalla* ~ *seisovalla*: Muodot ovat yleisiä varsinaisissa hämäläis-murteissa ja niiden itäisillä reuna-alueilla savolaismurteiden puolella suunnilleen linjalle Viitasaari—Mikkeli—Viipuri. Etelä-Pohjanmaalta on

¹ Murremuodot ovat Sanakirjasäätiön arkistosta, missä niitä on suhteellisen runsaasti, koska asiaa on tiedusteltu »Sanastajassa». Hyviä täydennyksiä Ylä-Satakunnan murteiden kohdalta olen saanut PERTTI VIRTARANNAN väitöskirjasta »Länsiyläsatakuntalaisten murteiden äännehistoria» (s. 161 ja 142).

jokunen tieto (Nurmo, Kuortane, Järvisetu), samoin Kemijoen varsilta (Kemi, Rovaniemi, Pelkosenniemi). Yksinäistä Himangan esiintymää lukuunottamatta jää välialue tyhjäksi. Erikseen huomautettakoon läntisen Kannaksen ja Inkerin murteista, joille muoto myös on tunnusomainen. — Koivisto: *pū ku kasvā seisovallā se* [»jänökäpä»] *kasvā pū külkē* (A. Inkilä) — Tyrö (Inkeri) *sīn sūōtī seisovaltā* (S. Hämäläinen) — Saarijärvi: *seisoallān* — Kemi: *seisuallhan, -lhen, -lthan* — Rovaniemi: *tolpat* [tahkon] *rūhesa ittesān että se seisovalham püssū* (O. Artimo).

2. **seisovalta:** Lounaismurteissa ja niiden lähimmässä naapuristossa on ablatiivi, käytettävissä olevista tiedoista päätellen, syrjäyttänyt muut paikallissijat puheenalaisista ilmauksista. — Pyhämaa: *sil voi seiss'alta tappa* [= puida] (M. Rapola) — Nousiainen: »Heone nukkus seissoalta» (F. Leivo) — Perniö: *seisovaltta(n)* 'seisaallaan, -ltaan; seisten (V. Myrsky) — Pöytyä: *se nukkū seisovalttā* (T. Lehtisalo).

3. **seisovilla:** Tämä muoto on verraten yleinen kaakkoishämäläisissä murteissa ja niiden ympäristössä aina Kannaksen murteita myöten. — Lammi: »Kun seisovillaan kitketään niin istuvillaan revitään» (sp.) — Iitti: *ihlan seisovillai olen tät vuollu* (A. Oksanen) — Kangasniemi: *seiso'illan* — Hietämäki (Inkeri): *meil luiskattā tällai seisovillā* (S. Hämäläinen).

4. **seisohalla~seisoahalla ~ seisojalla:** Kaksi ensinmainittua ovat eteläpohjalaisia, kolmas on merkitty muistiin Kälviän murteesta. — Kuortane: »Hevoone nukkuu seisohallansa» (H. Mäkelä) — Kurikka: »Nukkuu seisuahallansa» (S. Paulaharju) — Kälviä: »Hevonen nukkuu seisojallans» (K. Haapaniemi). Muodot *seishalla* jne., jotka ovat eteläpohjalaisissa murteissa verraten yleisiä, voivat palautua yhtä hyvin *o-* kuin *a-*vartaloiseen *seisahalla*, mistä tuonnempana jokin esimerkki.

5 ja 6. **seisolla ~ seisolla:** Lyhytvokaalinen *seisolla* on verraten yleinen, mutta ei yksinomainen Keski- ja Pohjois-Pohjanmaalla suunnilleen Oulun korkeudelle. — Nivala: *sei pūsū ennā seisallā ~ seisollā* (K. Vil-kuna). Pitkävokaalinen *seisölla* mainitaan Sippolasta, Tyrvästä ja Evi-järveltä. Tiedot saattavat olla oikeita, mutta toistaiseksi pitänee merkitä ne tarkistusta kaipaaviksi. Samaa on sanottava muodosta *seisoilla*, joka on mainittu Kaukolan ja Pyhännän murteisiin kuuluvana.

7. **seisavella ~ seisaila:** Edellisestä on tiedossani vain yksi saanti-paikka, nimittäin Vermlanti, jälkimmäinen on peräisin Laatokan luoteis-rannikolta (Kurkijoki, Parikkala, Jaakkima?, Impilahti), lisäksi on irrallinen tieto Evi-järveltä. — Vermlanti: *se ei pūsū seisavellān* [= seisool-laan]; *se nous seisavellēn* (A. Reponen) — Kurkijoki: *kesteähä se seisael-loaki* [= seisovillaankin] (P. Kyytinen).

8. **seisahalla** ~ **seishalla**: Muodot ovat yleisiä Etelä-Pohjanmaalla sekä Tornionjoen varsilla, äärimmäiset merkinnät idästä tällä taholla ovat Rovaniemestä ja Kittilästä. — Jalasj.: »Jos seisahallansa syöo nii ruoka menöö säärihin» (U. Yrjänäinen) — Ilmajoki: »Hevoonen nukkuu seisahallensa» (A. Pojanluoma) — Ylitornio: »Hevonen nukku seishaalhaan» (J. Jokela) — Rovaniemi: *ei müta ko seishalthav vähä harukathin* (O. Artimo) — Lapua: »Kyllä soon kukkua, notta Römpäri on seishallensa kuallu» (O. Hautamäki). Kumpi viimeksimainitun lähtökohdaksi on asetettava, *seisahalla* vai *seisohalla*, on epävarmaa, sillä jälkimmäistäkin tavataan E.-Pohjanmaan murteistossa. — Myös Iitistä on merkitty *seisahallaan*: *se* [säarki nim.] *ei os seisahallä veles koskä üöllä* (A. Oksanen).

9 ja 10. **seisaalla** ~ **seisäällä**: Muodosta *seisaalla* on tietoja tasaisesti eri puolilta maata, mutta harvakkoon. — Vampula: *miähet seisällä väl loukutti* [pellavia], *mutta naiset istu* (E. Lepistö) — Perho: »Mies hypäs sängystä seisaalle laattialle» (V. Laajala). Itämurteiden alueeltakin on toistakymmentä tietoa, mutta huomattava on, että useimmissa tapauksissa toinen tiedonantaja pitäjästä mainitsee käytettäväksi tätä muotoa, toinen taas ilmoittaa lyhytvokaalisen kotoperäiseksi. Etuvokaalinen *seisäällä* on harvinainen, siitä on jokunen merkintä Hämeenlinnan ja Tampereen ympäristöstä (Vanaja, Hattula, Tyrvää, Hämeenkyrö) — Hattula: *älä juas seisälläs ettes mua köühäks juu!* (U. Tuomola) — Hämeenkyrö: *ei tühjä säkki seisällä püsü* (I. Kohtamäki). Samalta paikkakunnalta Kohtamäki on merkinnyt myös *seisellä*: *se nukku melkän seisällensä*.¹ Luopioisten *seisävillän* lienee kontaminaatiomuoto: *seisällän* + *seisovillän*.

Myös itäkarjalaisissa murteissa on lähdeittävä muodoista, joissa on esiintynyt pitkä *ä*. — Uhtua: *seisoallah* 'seisallaan, -lleen' — Tunkua: *elä ole kägrällä, nouže šeizoallä!* (T. Liljeblad) — Salmi: *nouze seizuallah!* (M. Pelkonen).

11. **seisalla**: Lyhytvokaalinen *seisalla* on itämurteillemme karakteristinen, mutta inkeriläismurteissa sitä ei tavata, ei myöskään metsäsuomalaisilla. Varsinaisille länsimurteille muoto on outo, äärimmäiset esiintymät näyttävät osuvan Lappeenrannan—Jyväskylän linjalle. Keski-Pohjanmaan murteistossa sillä on vahva jalansija; tällä tahollahan on runsaasti muitakin itäisiä piirteitä. Suhde *seisolla*: *seisalla* on jokseenkin tarkkaan 4 : 3. — Lemi: *pit noussa seisallie* (oma mp.) — Pyhäj. Vpl.: *tühjä säkki ei kestä seisalloa* (L. Hakulinen) — Nilsia: *ei seisälläm püsünnä*

¹ Virtaranta mainitsee saman muodon lisäksi naapuripitäjistä (Ikaalinen, Jämi-järvi, Kankaanpää, Pomarkku). Hän johtaa sen lähtöasusta **seiseyellä* (mts. 142). Tämä on kuitenkin tarpeetonta, sillä *ē* voi olla yhtä hyvin *ä*:n jatkaja, eikä tyyppiä *seisellä* (tai *istellä*) tavata muissakaan murteissa.

(S. Hämäläinen) — Kongink.: *eé se õp pitkä seésallāṅkā* (H. Helminen) — Utaj.: *seppä takkō seésallān, sūtari sukkī istullān* (J. Kemilä).

Itäkarj. murteet: — Suojärvi: *nouze seízalleh* (E. Ahtia) — Säämäj.: *seízalleh kǵādui* [= seisoltaan] (E. Ahtia).

12. **seisomilla**: Muodosta on tietoja vain Kymen murrealueelta. — Iitti: *seisomillain tei* (A. Oksanen) — Sippola: »Seisomillaan sanaa myös käytetään, mutta yleisempi on sanonta: seisomil jaloil» (E. Permanto).

Suomen murteiden *seisoalla* palautettaneen yleisimmin lähtömuotoon **seisodalla*.¹ Spirantin kadottua on sen paikalle murteittain kehittynyt *v*, koska seuraava tavu on ollut sivupainollinen. Kun muita yllämainituista muodoista ei liene kirjallisuudessa käsitelty, on tässä paikallaan ottaa tarkasteltavaksi, kuinka ne äänteellisesti selittyvät.

seisovilla voidaan ajatella syntyneeksi kahdellakin tavalla. Yksi mahdollisuus on, että *seisovalla* on käsitetty yksikön partisiipiksi ja sen rinnalle on sitten muodostettu analoginen monikko (Poika on seisovallaan; Pojat ovat seisovillaan). Mutta yhtä hyvällä syyllä voidaan otaksua, että *seisovilla* on elliptisesti irtaantunut sellaisista konneksioista kuin *seisovilla jaloilla*. — Kymi: »Miäs kaatu seisovilt jaloltah» (A. Mäkisalo) — Kiihtelysvaara: *seisovilta jaloⁱltāṅ kur rǵtkǵhtǵ* (R. Nirvi).

Muodossa *seisohalla* saattaa *h* olla samanlainen siirtymä-äänne kuin ylempänä puheena ollut *v*. Vastaavalla tavalla syntyneeksi on selitetty myös akt. II partisiipin muodoissa (*ollehet, tullehet* jne.) esiintyvä *h*.² Äänneasuun *seisohalla* voidaan palauttaa *seisoholla* ja, tämä väliasteena, *seisoolla*. Lyhytvokaalinen *seisolla* lienee jälkimmäisen rinnakkaismuoto; vokaalin lyheneminen on voinut johtua sen painottomuudesta kuten esim. sanoissa *sairala, ehto* 'ehtoo', *vaja* 'vajaa', *vapa* 'vapaa', *vaina*.³

Eteläpohjalainen *seisoahalla* lienee kontaminaatiomuoto: *seisoalla* + *seisohalla*. Kälviältä kirjaanpannussa *seisojalla* voisi *j* olla *ð:n* äänne-llaillinen heikko vastine, jolloin edustus olisi sivupainollisessa asemassa sama kuin pääpainollisessa.

Muodot *seisahalla* ja *seisällä* selittyvät muuten samalla tavalla kuin

¹ RAVILA Vir. 1932 s. 376; HAKULINEN SKRK I s. 227; VIRTARANTA mts. 161.

² RAPOLA: »painottoman tavun vokaalin jäljestä varhain kadonneen *ð:n* tilalle on sivupainollisen tavun alkuun kehittynyt *h*» (Suomen kirjakielen historia I s. 166).

³ Ensinmainittu on yleinen mm. kaakkoismurteissa, seuraavat yläsatakunta-laisissa murteissa, missä ne voivat esiintyä sekä itsenäisinä että yhdyssanojen alkuosana (*vajakasvunen, ehtopäivä, ehtopuali, vapaehtonen* y.m.) (VIRTARANTA mts. 143 ja 174). *vaja* ja *vapa* on merkitty myös Etelä-Pohjanmaan murteistosta, kun taas viimeinen on kaakkoishämäläinen muoto (LAUROSELA ÄTEPM I s. 89; LINDÉN KHMÄ I s. 89).

edellä puheena olleet *seisohalla* ja *seisölla*, mutta niiden kohdalla on lähdeittävä *a*-vartaloisesta verbinominista **seisada*. Tämä vartalo esiintyy mm. substantiivissa *seisapiste* (*ollas seisappistessä*), johdoksessa *seisattä* ja sanan virolaisessa vastineessa (1. pers. *seisan*). Lyhytvokaalinen *seisalla* on, niin luulisin, syntynyt *seisällä*-muodon rinnalle ja vähitellen syrjäyttänyt tämän. Eräät murteet ovat kuitenkin olleet tavallista konservatiivisempia ja piirtyvät vielä tätä nykyä vanhalla kannalla säilyneinä saarekkeina muuten yhtenäisen alueen sisäpuolelle. — Etuvokaalista *seisäällä* verrattakoon sellaisiin sydänhämäläisiin muotoihin kuin *seistä* ja *seisähtää*: *minä seisährin sitte* (Hattula, U. Tuomola).

Vermlannin *seisavella* ja Laatokan-Karjalan *seisailla* edellyttävät nähdäkseni lähtöasua **seisadella*. Itämurteissahan aivan yleisesti *e*-loppuisen vokaaliyhtymän jälkikomponenttia edustaa *i* (*antaissa*, *seisoissa*, *istuisa* jne.). Vastaavalla tavalla selittyisi *seisoilla*, sikäli kuin tämä vain kahden kielitieteellisesti kouluttamattoman henkilön muistiinpanema muoto tosiaan murteissamme esiintyy.

Samanlaisilla johdoksilla kuin seisova asento ilmaistaan myös olo istuvassa asennossa. Toisiinsa verrattavissa olevien muotojen levinneisyysalueet ovat myös useissa tapauksissa samat, eivät kuitenkaan aina. Eri muodot on sopivinta ottaa tarkastelun kohteeksi samassa järjestyksessä kuin edellisessä pääryhmässä esitellyt. Levinneisyyttä koskevia tietoja on tarpeeton toistaa, ellei selviä alueellisia eroja ole todettavissa.

1. *istualla* ~ *istuvalla*: — Vampula: *ja istualla sisällä mä saisin̄ki enemmän tehtiiä ko ulkona* (E. Lepistö) — Hämeenkyrö: *istualtansa on aina mukavampi nousta ~ putos istu^oallensa* (I. Kohtamäki) — Hattula: *uni oj ja istuvallän torkkū* (U. Tuomola) — Lemi: *istu^oaltoa ku lähtii ni sitt^o hüvälükkü^{ne}* (oma mp.) — Kongink.: *se män istuvallē* (H. Helminen) — Vermlanti: *putosin istu^oallein* (A. Reponen) — Tyrö (Inkeri): *ei sitä istuväl kälē sä hakata, seisoväl sitä pittä hakata* (S. Hämmäläinen) — Perho: »Istuallaam minä aina syö» (V. Laajala) — Rovaniemi: *nukku kohta istualhen* (O. Artimo). — Tavuraja *u:n* ja *a:n* välillä ei ole aina selvä, samassakin murteessa saattaa puhujia myöten esiintyä erilaisia muotoja. Hämeenkyröstä on merkitty, kuten näytteistäkin ilmenee, *istualtansa* ja *istu^oallensa*, Karvialta *istuellansa* ja *istuvallani* (Virtaranta mts. 161). Saman havainnon voi tehdä kouluttamattomien kerääjien muistiinpanoista: Himangan murteesta on O. Kalliomaa merkinnyt *istuellahan*, S. Pöyhtäri *istuvallahan*.

2. *istualta*: — Mynämäki: *tēk sä istualtta korēja? em mnä ossa, seissoaltta taik polvisilla mnün dehrt täütü* (A. Rekola) — Taivassalo: »Hän

nukuki istualla ~ istualtta» — Perniö: *hän te(k)kē sitä istu(v)alтта* (V. Myrsky) — Kuusjoki: »Kyl mä oli sit väsyny, ku mä nukkusi koht istuvaltas» (P. Rannikko) — Pöytyä: *se on istuvaltta ~ se kätus istuvalles* (T. Lehtisalo).

3. **istuvilla:** — Iitti: *pal laps istuvilleh permannolle* (A. Oksanen) — Juva: *istuvilla ~ istuilla* (A. Inkilä) — Jämsä: *istuvalla ~ istuvilla* (S. Patajoki). — Lammilta esimerkki s.v. seisovilla.

4. **istuhalla ~ istuahalla ~ istujalla:** — Alavus: »Miäs oli niin väsyksis, että nukku istuhallansa» (T. Pitkämäki) — Jalasjärvi: »Mitähän siitä työnteosta tuloo istuhallansa» (U. Yrjänäinen) — Laihia: »Miäs oli niin väsyny jotta nukkuu isthualla» (R. Anjala) — Kurikka: »Teköö työt istuahallansa» (S. Paulaharju). Sama muoto on mainittu eräiltä muiltakin paikkakunnilta E.-Pohjanmaalta (Kauhajoki, Isojoki, Isokyrö). — Kälviä: »Nukku istujallans» (K. Haapaniemi).

5 ja 6. **istulla ~ istuulla:** Keski- ja Pohjois-Pohjanmaa sekä Kainuu muodostavat yhtenäisen, selvärajaisen alueen, missä muoto *istulla* on vallitsevana. — Nivala: *nukku istullä ~ kuoli istullē* (K. Vilkuna) — Utajärvi: *istulläl lihava sika süöpi ~ istultän o hüvä lähtijä* (J. Kemilä). Alue on muuten suunnilleen sama kuin muodon *seisolla*, mutta siihen kuuluu myös Kainuu, mihin *seisolla* ei ole levinnyt. — Pitkävokaalinen *istulla* on merkitty Kainuusta (Hyrynsalmi) ja Pohjois-Karjalasta (Nurmes, Pielisjärvi, Liperi).

7. **istuella ~ istuilla:** Edellinen on muistiinpantu vain Hausjärven murteesta, kun taas jälkimmäisen alue on varsin laaja, sillä se käsittää Savon ja Karjalan etelässä suunnilleen Lappeenrannan—Käkisalmen linjalle. Parhaiten toisiinsa verrattavissa ovat *istuilla* ja *seisalla* -muotojen alueet; jos Kainuu, missä tavataan *seisalla*, mutta ei *istuilla*, jätetään pois, jää ero verraten vähäiseksi. — Hausj.: *istumatüötä tehrän istuellä* (K. Nieminen) — Juva: *istuiltäha sito hüvä lähtē* (A. Inkilä) — Kurkijoki: *kää istuillie*. — Kiihtelysv.: *ei vielä [lapsi nim.] istuilläm püsük* (R. Nirvi) — Nilsinä: *jaksatko sinä jo nousta istuilles?* (S. Hämäläinen).

8. **istahalla ~ isthalla:** Muoto on eteläpohjalainen, mutta suppealaisempi kuin *seisahalla ~ seishalla*. — Jalasj.: »Kyllä minä oon niin väsyny, notta melekeen nukun istahallensa» (U. Yrjänäinen) — Lapua: »Jonsek kehtaa kävellä [rappusia alas] nin tuu isthallansa» (O. Hautamäki).

9 ja 10. **istaalla ~ istalla:** Pitkävokaalista muotoa mainitaan käytetävän Lohjalla, Nakkilassa, Teiskossa, Pyhännässä ja Kiuruvedellä, lyhytvokaalista Kalajoella, Alavieskassa ja Merijärvellä. Nämä näyttävät kumpainenkin olevan syrjäytymässä elinvoimaisempien tieltä.

11. **istumilla:** Muoto on muistiinpantu eräistä Kymenlaakson pitäjistä (Elimäki, Iitti, Jaala) — Iitti: *lankesin istumillei ~ istumillans tiet että jaksat* (A. Oksanen).

12 ja 13. **istuolla ~ istoilla:** Kumpikin mainituista muodoista on itä-karjalainen. — Salmi: *minä olen istuolleh* (J. Kujola) — Uhtua: *istuollah, -ltah* 'istuillaan, -ltaan' (K. F. Karjalainen) — Tverin l.: *istuollah* 'istualaan, -leen' — Suojärvi: *roadoi istoilleh* (E. Ahtia) — Säämäjärvi: *nouzi istoilleh* (E. Ahtia).

Useimmat yllämainituista muodoista selittyvät samalla tavalla kuin edellisessä pääryhmässä esitetyt, mutta pariin suoranaista vastinetta vailla olevaan lienee syytä lyhyesti puuttua. Eteläpohjalaisten murteiden *istuhalla* on ilman muuta selvä, sen sijaan vartalon *a* muodossa *istahalla* vaikuttaa vieraalta. Lähtökohdaksi on kai tässäkin sentään asetettava *istuhalla*, siitä on saatu regressiivisen assimilaation tietä *istahalla*. Eräänlaisen vertauskohdan tarjoavat Lapuan murteen švaavokaalit, joiden laadun niin ikään määrää alkuperäisen 2. tavun vokaali: *kelakka* 'kelkka', *ilama* 'ilma' jne. — Itäkarjalaisen *istoilla*-muodon *o* tulee ymmärrettäväksi, kun otetaan vertauskohdaksi *istoija* 'istuutua' ja *istoillini* 'istualinen': *istoi* [= istuudu] *delegän istuimel! istoillini roaje* 'istualta tehtävä työ' (Suojärvi, E. Ahtia). Muodossa *istuolla* *uo* < *ue* säännönmukaisesti.

Murteissa vallitsevat muoto-opilliset erot kuvastuvat tavallisesti kirjakielestäkin, mikäli on senlaatuinen käsite kysymyksessä, että se on omaksuttu kirjallisuudessa viljeltyyn kieleen. Niin tässäkin tapauksessa. Nykysuomen sanakirjan laajoista kokoelmista löytää yhtäältä muodot *seisoalla*, *seisovilla*, *seisaalla* ja *seisalla*, toisaalta muodot *istualla*, *istuvilla* ja *istuilla*, esiintyypä eräessä Valter Juvan runosuomennöksessä eteläpohjalainen *istaalla* («ja istaalleen lens akka peloissaan»). Näiden suhteellinen yleisyys kirjakielessä ilmenee seuraavista numeroista: *seisoalla* 38 poimintoa, *seisovilla* 8, *seisaalla* 38, *seisalla* 5; *istualla* 40 poimintoa, *istuvilla* 28, *istuilla* 5. Sama kirjailijakaan ei ole aina ollut tiukasti johdonmukainen; niinpä on, jonkin esimerkin mainitakseni, Juhani Aholla *istualla* ja *istuilla*, Arvid Järnefeltillä ja Volter Kilvellä *istualla* ja *istuvilla*, Artturi Leinosella *seisovilla* («Filppula nousee seisovilleen», Profeetta) ja *seisalla* («Hän kavahti seisalleen», Kati). Tähän voidaan huomauttaa, että painettu teksti ei ole autenttinen todistuskappale, ja mahdollista onkin, että kielentarkastajat ovat eräitä muotoja muutelleet. Silmäys Cannelinin ja Saarimaan tunnettuihin oikeakielisyyskirjoihin («Kielipöytä», «Huonoa ja hyvää suomea») on omiaan arvelua vielä vahvistamaan: Cannelin suosittelee muotoja *seisoallaan* ja *istuallaan*, murteellisina ja siis kirjakieleen huonommin sopivina mainitaan *seisaallaan* ja *seisoillaan* sekä

istuillaan ja *istuvillaan*; Saarimaa, jolla on vain *seisoallaan* ja *seisaallaan*, asettaa ensinmainitun etualalle.

Kun asut **seisoalla** ja **istuaalla** ovat murteissamme laajalti levinneitä ja kun niillä kirjakielessäkin on vankka jalansija, lieenee jatkuvasti syytä kielenviljelijöille suositella juuri näitä rakenteellisestikin toisiinsa rinnastuvia muotoja.

Veikko Ruoppila.